

har understøttet en dygtig Embedsmand under Finantsministeriet, som jeg meget gjerne vil unde nogen Bemyndelse med Hensyn til de Afdrag, han har lidt. Jeg kunde derfor slet ikke have Noget imod, om det ærede Thing skulde ville antage sig dette Forslag, men ligeoverfor den Udvikling af Sagen, som det ærede Medlem gav, skylder jeg dog Thinget at gjøre den Bemærkning, at jeg tror, det ærede Medlem gik noget vel vidt, naar han talte om, at der var et Billighedskrav tilstede ligeoverfor denne Mand, thi det tror jeg ikke, man egentlig kan sige. Det ærede Medlem gik for let hen over en Omstændighed, som ikke kan eller bør overses, og som jeg derfor maa fremdrage for Thinget. Sagen er nemlig den, at den Embedsmand, om hvem Taleren her er, i sin Tid stod paa Bentepeenge paa Grund af, at det Embede, han tidligere havde havt, var blevet inddraget, og han søgte da om Gjenansættelse. Embedet som Postmester i Helsingør blev ledigt i 1867, men den daværende Finantsminister havde allerede da forelagt eller var lige ved at forelægge et Udkast for Rigsdagen til en ny Lønningslov for Postvæsenets Embedsmænd, og det var derved blevet ham fuldkommen klart, at Postmesterembedet i Helsingør ikke kunde indtage en saa høj Stilling i Henseende til Lønningen mellem Postmesterembederne, som det havde indtaget i den foregaaende Lønningslov, der jo var givet inden Sundtoldens Ophævelse. Han vidste altsaa, at han maatte foreslå, hvad han ligeledes troede at kunne forvente, at Rigsdagen vilde gaa ind paa, at dette Embede ikke blev ansat til den Lønning, hvortil det tidligere var ansat, nemlig 2,200 Rd., foruden Lønningsstillæg og visse Indtægter. Derfor blev Embedet ikke opslaaet vakant paa den almindelige Maade med den tidligere Lønning, men med den udtrykkelige Tilføielse, at den, som vilde modtage det, maatte finde sig i, at Lønningen vilde blive nedsat. Paa dette Grundlag er Embedet opslaaet ledigt, i Genhold hertil ere Ansøgningerne indkomne, og

efterat Hr. Mühlenstedt havde faaet Kongelig Udnævnelse til dette Embede, blev denne Udnævnelse meddelt ham med Gjentagelse af det Samme. Jeg tror altsaa virkelig, man maa sige, at der ikke for denne Mand kan blive et Billighedskrav, thi her er en ligefrem Aftale. Derimod vil jeg meget gjerne indrømme, at det for Enhver, som har havt et Embede paa 3,000 Rd. eller derover, og som har havt det paa disse Bilkåar i tre Aar, er haardt og besværligt at skulle miste saa Meget af sin Indtægt, som denne Embedsmand har maattet miste, og hvis Thinget altsaa vil anbefale ham, vil jeg meget gjerne ved en anden Leilighed indstille ham til et personligt Tillæg, men jeg vil sige, at det i saa Fald rent ud kun er af Hensyn til de særegne Forhold, hvorimod jeg ikke tror, man kan sige, at Manden har et Billighedskrav. Det gjælder om dette Forslag, hvad der gjælder om alle de andre, nemlig at der ikke her er Tale om noget Principspørgsmaal, men kun om saadanne Billighedshensyn, som man ved forskellige Leiligheder maa tage. — Om det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem for Bornholm (Rosob), maa jeg derimod udtale mig noget nærmere, thi derved komme vi virkelig ind paa et Principspørgsmaal af en endog temmelig stor Betydning, ikke med Hensyn til, hvorvidt Skovgræsning er gavnlig eller skadelig — det Spørgsmaal skal jeg ikke her indlade mig paa at drøfte. — men derimod med Hensyn til Spørgsmaalet om den Maade, hvorpaa vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd kunne være stillede under saadanne Forhold som de, det ærede Medlem nævnte. Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i den Sætning, og jeg har ved enhver Leilighed, baade som Minister og som Rigsdagsmand, foresøgt den, at en Embedsmand, naar han lovligen har visse Indtægter, har en Ret til dem, samt at man, naar de berøves ham, maa give ham noget Bederlag derfor, men Uenigheden mellem det ærede Medlem og mig ligger deri, at han her